

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἑσωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντεῖα

Περίοδος Β'. — Τόμ. 9ος

Ἐν Ἀθήναις, 23 Μαρτίου 1902

Ἔτος 24ον. — Ἀριθ. 12

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

Ἡ Κάνυα, ἡ ὁποία ἔτρεχεν ἐμπρός, ἤρχισεν ἔξαφνα νὰ γαυγίξῃ, κύπτουσα τὴν κεφαλὴν ἄνωθεν χάσματος, τὸ ὅποιον δὲν ἐφαίνετο βαθύ.

— Βάλτος! ἐφώνασε περιχαρὴς ἡ Εἰρήνη.

— Μὰ δὲν ἔχει πιά νερό, εἶπεν ἡ Γουίλελμινά.

Ἡ δυστυχὴς Λενέττα, ἡ ὁποία ἐνόμισε πρὸς στιγμὴν ὅτι ἐτελείωσαν τὰ δεινὰ τῆς, δὲν ἤμπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα ἐνώπιον τῆς νέας αὐτῆς ἀπογοητεύσεως.

— Κύτταξε καὶ παρηγορήσου! τῇ εἶπεν ἡ Γουίλελμινά.

Καὶ ᾄδειξε τρία - τέσσαρα μεγάλα πεπόνια, μὲ φλοῖον ὑπερύθρον, τὰ ὅποια εὐρίσκοντο εἰς τὸ βάθος τοῦ ξηροῦ βάλτου.

Ἀμέσως ἐπῆρεν ἓνα, τὸ ἔκοψε, καὶ ἔθλιψε τὴν ὑδάραν του σάρκα εἰς τὸ στόμα τῆς Λενέττας. Ἡ Εἰρηνούλα ἔκαμε τὸ ἴδιον, καὶ μάλιστα ἔτρωγε τὸσον ἀπλήστως, ὥστε ἡ Γουίλελμινά ἠναγκάσθη νὰ τῆς εἰπῇ:

— Φθάνει πρὸς τὸ παρόν θάρρυστήστε.

Τὸ ὕφος τῆς εἶχε κάτι τὸ προστακτικόν, τὸ ὅποιον ἐπεβάλλετο εἰς τὴν μικράν Παρισινήν. Ὑπήκουσε λοιπὸν καὶ ἔπαυσε νὰ τρώγῃ, ἀλλ' εἶχε τὴν πρόνοιαν νὰ κόψῃ ὅσα πεπόνια ἔμειναν, καὶ νὰ τὰ κρεμάσῃ εἰς τὴν σέλλαν τῆς.

Ἡ δίψα κατηνύασθη, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἤρχισεν ἡ πείνα. Ὀλίγον μετεβλήθη ἡ ὄψις τοῦ ἐδάφους. Ἰσχυροὶ τινες θάμνοι ἐφαίνοντο μακρὰν, ἀλλὰ πλάσμα ζωντανὸν δὲν ὑπῆρχεν ἐλπίς νὰ φανῇ πουθενά.

Ἡ Γουίλελμινά διηύθυνε τὸν ἵππον τῆς εἰς ἓνα σωρὸν θάμνων μαραμένων. Ἐκεῖ ἀφίππευσε, καὶ ἐξήτασε μὲ προσοχὴν τὴν ρίζαν ἐκάστου φυτοῦ.

Ἡ Εἰρηνούλα καὶ ἡ Λενέττα τὴν παρεκολούθουν περίεργοι, καὶ ἐστέκοντο ὅταν ἐστέκετο καὶ ἐκείνη.

Ἀφ' οὗ ἠρεύνησεν οὕτω ἐπὶ ἓν τέταρτον

τῆς ὥρας, ἡ Γουίλελμινά ἐσηκώθη διὰ νὰ γεμίσῃ τὸ ὄπλον τῆς, πρὸς μεγάλην ἐκπληξιν τῆς μικρᾶς Παρισινῆς, ἡ ὁποία δὲν ἐννοοῦσε τί ἐπρόκειτο νὰ «σκοτώσῃ».

Εἰς τὴν ρίζαν τοῦ θάμνου ἐφαίνετο μόνον μία τρύπα, σκεπασμένη καθολοκληρίαν μὲ λεπτὸν ἰστὸν ἀράχνης.

Ἡ Γουίλελμινά τῇ ἐνευσε νάπομα-

Ἡ Γουίλελμινά τοῦ ἐκατάφερε μίαν δυνατὴν κοντακιάν, ἡ ὁποία τὸ ἐφόνευσε, καὶ ἡ Λενέττα, πλησιάσασα ἐν τῷ μεταξύ, ἐφώνασεν:

— Ματλαμέλλος!

— Ναί, ματλαμέλλος, γι' ἀγάπη τῆς Λενέττας, ποῦ εἶνε καλὸ κοριτσάκι, εἶπεν ἡ Γουίλελμινά μειδιῶσα.

Ἐν τῷ ἡ Βοεροπούλα ἐξηκολούθει τὸ παράδοξον κυνήγιόν τῆς, ἡ Εἰρηνούλα ἐπλησίασε τὸ ζῷον.

Ὁμοίαζε μὲ γιγαντιαῖον βάτραχον. Τοὺς μῆγας τῆς ξηρασίας, ὁ ματλαμέλλος σκάπτει μίαν τρύπαν καὶ μένει ἐκεῖ μέσα μέχρι τῆς ἐποχῆς τῶν βροχῶν. Σχεδὸν πάντοτε, μία ἀράχνη ἐπωρελεῖται τῆς τρύπας, διὰ νὰ ἐκτείνῃ ἐπ' αὐτῆς τὸν ἰστὸν τῆς, ὁ ὁποῖος χρησιμεύει ὡς γρίλλια εἰς τὸ μονάκριβον παράθυρον τοῦ ματλαμέλλου.

Ἡ Γουίλελμινά ἐφόνευσε πέντε τοιαῦτα ζῶα, τὰ ὅποια ἀπετέλεσαν τὸ γεῦμα τῆς ἡμέρας ἐκείνης.

Μὲ ὅλην τῆς τὴν πείναν, ἡ Εἰρηνούλα ἠσθάνθη κατ' ἀρχὰς ἀηδίαν

διὰ τὸ φαγητὸν αὐτό, ἀλλ' ἄμα το ἔδοκίμασεν, εἶδεν ὅτι ἦτο πολὺ νόστιμον καὶ ἔφαγε περισσότερον ἀπ' ὅλους.

Μετὰ δύο ὥρας, εὐτυχῶς, τὸ τοπίον μετεβλήθη καθολοκληρίαν. Ἐνόμιζαν, ὅτι λευγαὶ ὀλόκληροι τὰς ἐχώριζαν ἀπὸ τὴν ἔρημον.

Πυκνότετον δάσος ἐφάνη, αὐλακούμενον ἀπὸ ρύακας διαυγεῖς. Ἡ Γουίλελμινά ἐδήλωσεν ὅτι θὰ ἐστάθμευον ἐκεῖ, διότι ἵππεις καὶ ἵπποι εἶχον ὁμοίως ἀνάγκην ἀναπαύσεως.

Ἀφοῦ ἔσβυσε τὴν δίψαν τοῦ εἰς τὸ ρυ-

«Ἡ Γουίλελμινά ἐτράβηξε τὴν σκανδάλην καὶ τὸ τουφέκι ἐπῆρε φωτιά.» (Σελ. 89, στήλ. 6'.)

κρυνθῇ, καὶ ἔστρεψε τὸν σωλῆνα τοῦ ὀπλοῦ πρὸς τὴν τρύπαν.

— Μπα! ἐδῶ τουφεκίζουν τὰς ἀράχνας! εἶπεν ἡ Εἰρηνούλα, προσποιουμένη παιδρότητα, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχε.

Χωρὶς νάποκριθῇ, ἡ Γουίλελμινά ἐτράβηξε τὴν σκανδάλην καὶ τὸ τουφέκι ἐπῆρε φωτιά.

Ἀμέσως, ζῷον παραδόξου μορφῆς ἐξώρμησεν ἀπὸ τὴν τρύπαν, μέσα εἰς σύννεφον καπνοῦ, ὡς θεὸς τοῦ Ὀλύμπου.

Τρομαγμένον, ἄπλωνε μὲ κόπον τὰ μακρὰ του πόδια, τὰ ναρκωμένα.

άκιον, ὁ μικρὸς ὄμιλος διεσκορπίσθη, καὶ οἱ μὲν ἔπαιον ἀπεμακρύνθησαν εἰς ἀναζήτησιν τρυφεροῦ χόρτου, ἡ δὲ Κάνυα καὶ ὁ Μαριμπῆς εἰς εὐρείαν λείαν διὰ τὸ δεῖπνόν των, τὰ δὲ παιδία ἐξηπλώθησαν ὑπὸ τὸ φύλλωμα ἐνὸς μεγαλοπρεποῦς εὐφορίου.

Ἡ Γουίλελμίνια, ἡ ὁποία ποτὲ δὲν ἔμενεν ἀδρανής, ἤρεύνα δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Μετ' ὀλίγον ἐσταμάτησεν ἐνώπιον δεινδρυλλίου, τὸ ὁποῖον κατέτρωγον μυριάδες σκωλήκων.

Πρὸς μεγάλην ἐκπληξιν τῆς Εἰρηνοῦλας, ἐπῆρε καμμίαν τριανταρία ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἔντομα καὶ τα συνέθλιψε μεταξὺ δύο πετρῶν. Εἰς τὸν πολτόν, ὁ ὁποῖος ἐσχηματίσθη, ἐδύθει μίαν μίαν τὰς ὀφείας αἰχμὰς τῶν βελῶν τῆς. Καὶ εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῆς Εἰρηνοῦλας ἀπήντησεν, ὅτι ἡ γκούα περιέχει φοβερόν δηλητήριο.

— Τότε λοιπὸν τὰ βέλη σας θὰ εἶνε φαρμακερά !

— Ναί! αὐριο τὸ πρῶτόν θὰ τα στεγνώσω 'στὸν ἥλιο, καὶ τὸ παραμικρὸν κέντημά των θὰ διδῇ τὸν θάνατον, ἓνα θάνατον τρομερόν.

— Μὰ ποῖον λοιπὸν θέλετε νὰ σκοτώσετε ἐτοί; ἡρώτησεν ἡ Εἰρηνοῦλα, τρεμάσασα ἀπὸ τὸ ἄγριον ὕψος τῆς συντροφῆς.

— Τοὺς ἐχθρούς μου ! . . ἀπεκρίθη ἐκείνη λακωνικῶς.

Ἀλλὰ πρὶν ἀπὸ τοὺς «ἐχθρούς» τῆς Γουίλελμίνιας, ἡ γκούα παρ' ὀλίγον νὰ φονεῖται κάποιον ἄλλον.

Τὴν ὥραν ποῦ ἔδυνεν ὁ ἥλιος, ἡ μικρὰ Λενέττα κατελήφθη ἀπὸ ἰσχυροῦς πόνους . . . Μήπως ἤγγισεν κανένα βέλος καὶ ἐτρύπησε χωρὶς νὰ το ἐννοήσῃ τὴν λεπτήν της ἐπιδερμίδα;

Τοῦτο ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐξακριβωθῇ. Ἐν τούτοις ἡ μικρὰ ἐφαίνετο δηλητηριασμένη. Ἐπονοῦσε φρικτὰ καὶ ἐξεφώνιζε σπαρακτικῶς.

— Ἄχ, Θεέ μου ! . . ἔλεγεν ἡ Εἰρηνοῦλα, κατὰ φιλοῦσα τὰ ψυχρὰ χερσίν της ἐξαδέλφης τῆς πῶς ὑποφέρει ! . . Θὰ πεθάνῃ . . . ἐξ αἰτίας μου ! . . Ἄχ ! διατὶ νὰ τὴν πάρω ;

Χωρὶς νὰ εἰπῇ λέξιν, ἡ Γουίλελμίνια ἔκοψε βιαστικὰ ἓνα κλάδον εὐφορίου.

Ἐπειτα εἰσῆγαγε μὲ προσοχὴν τὴν λεπίδα τοῦ μαχαίριου τῆς μεταξὺ τῶν συνεσφιγμένων δόντων τοῦ κορασίου, καὶ διανοίξασα οὕτω τὸ στόμα, ἀφῆκε νὰ εἰσρεύσῃ ὁ γαλακτώδης χυμὸς τοῦ φυτοῦ.

Χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμήν, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δεινδρυλλίον μὲ τὰς γκούας, ἔλαβε πολλὰς ἐξ αὐτῶν, τὰς συνέθλιψεν ὅπως τὰς πρώτας, ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν ἀνέμιξε καὶ χυμὸν εὐφορίου. Ἀφ' οὗ τὸ μῆμα ἀνεκατέβη καλὰ, ἐσχημάτισεν ἀπὸ αὐτὸ μίαν μικρὰν σφαῖραν καὶ ἠνάγκασε τὴν Λενέτταν νὰ τὴν καταπιῇ ὡς χάριν.

Ἡ Εἰρηνοῦλα τὰ ἔχασεν ἐνόμιζεν ὅτι ἡ ἐξαδέλφη τῆς θάπηνθησεν ἀμέσως ἀπὸ τὸ ἀπαισιὸν ἐκείνο ἱατρικόν, καὶ ἔκαμνεν ὡς τρελή.

— Μὴ φοβεῖσθε, εἶπεν ἡ Βοεβοπούλα· ἡ γκούα πολυμεῖται μὲ τὴν γκούαν, εἶνε τὸ μόνον ἀντιδότην κατὰ τοῦ ἰδίου τῆς δηλητηρίου. Ὁ πάππος μου μὲ τὸ ἔμαθεν· ἄλλως τε εἶδα νὰ το μεταχειρίζωνται συχνὰ οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς . . . Ὅσον διὰ τὸν χυμὸν τοῦ εὐφορίου, ὁ ὁποῖος εἶνε δηλητηριώδης διὰ μερικά ζῷα, διὰ τὸν ἄνθρωπον ἐνεργεῖ ὡς δραστήριον ἐμετικόν.

Μὲ ὅλην τὴν ἐμπιστοσύνην, τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰς τὴν Γουίλελμίναν, ἡ Εἰρηνοῦλα δὲν ἠσύχασεν ἐντελῶς.

Μὲ ὀφθαλμοὺς δακρυσμένους, μὲ χεῖλην ὠρὰ καὶ τρέμοντα ἀπὸ τὸν φόβον, ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν τῆς, ἐκύτταζε τὴν μικρὰν ἀσθενή. Μία ἰδέα ἐπιμονος τὴν κατέειχε: — Θὰ πεθάνῃ . . . καὶ θὰ πεθάνῃ ἐξ αἰτίας μου.

Ἦτο λοιπὸν δυνατόν ἡ κακὴ τῆς πρᾶξις νὰ φέρῃ δυστυχίαν εἰς τὴν ἀγαπητὴν Λενέτταν ; . .

— Ἐγὼ ἔπαισα, ἐσυλλογίζετο διατὶ νὰ μὴ τιμωρηθῶ μόνον ἐγώ ; . . Ἄχ, πῶς ὑποφέρει τὸ κακόμοιρο τὸ κοριτσάκι! καὶ νὰ μὴν εἰμυροῦ νὰ τῆς κάμω τίποτε, ἐγὼ ποὺ εἶμαι ὁ δῆμιός της ! . . Ὡ, Θεέ μου ! σῶσε τὴν Λενέτταν καὶ τιμώρησε ἐμέ ! . . Ἀυτῆς τὴν θεῖαν Παυλίαν ποὺ θὰ λυπηθῇ τόσο ! . .

Ἐν ᾧ ἡ Εἰρηνοῦλα ἐβασανίζετο τοιοῦτοτρόπως, ἡ μικρὰ ἀσθενής, πλήρης ἐμπιστοσύνης πρὸς τὴν φίλην της, κατέπινε γενναίως τὸ σιχαμερόν ἱατρικόν ποῦ τῆς ἔδωκε. Τώρα προσήλυνε ἐπὶ τῆς Γουίλελμίνιας τὰ μάτια τῆς, φλογερὰ ἀπὸ τὸν πυρετόν, τὸν ὁποῖον τῇ ἐπροξέει ἡ δηλητηρίασις.

Ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον οἱ πόνοι ὠλιγόστευσαν. Ἡ Λενέττα ἔπαυσε νὰ συστρέφεται καὶ νὰ φωνάζῃ, καὶ ἐπιτέλους ἡμπόρεσε νὰ ποικιμηθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Γουίλελμίνιας, ἡ ὁποία τὴν ἐκράτει ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς.

Τότε μόνον ἡ ἐξαδέλφη τοῦ Πιέτ Οὐὲς ἀφῆκε τὴν συγκίνησιν τῆς ἐλευθερίαν. Δύο χονδρὰ δάκρυα ἔρρευσαν κατὰ μῆκος τῶν παρειῶν τῆς.

Λυγρὸς ἐξέφυγεν ἀπὸ τὸ στῆθος τῆς Εἰρηνοῦλας.

— Σοῦτ' ἔκαμνεν ἡ Γουίλελμίνια, θέτουσα τὸν δάκτυλον εἰς τὸ στόμα τῆς. Νὰ μὴ τὴν ξυπνήσωμε ! . . Ἐσώθη . . .

Ἡ Εἰρηνοῦλα ἐγονάτισε, ἐσταύρωσε τὰς χεῖράς της, ἀνύψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐψιθύρισε μὲ κατάνυξιν: — Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, σ' εὐχαριστῶ !

Ἐπειτα, βυθίσασα τὸ πρόσωπον εἰς τὴν χλόην, διὰ νὰ μὴ ταραξῇ τὸν ὕπνον τῆς Λενέττας, ἔκλαυσεν, ἔκλαυσεν, ἐν ᾧ τὸ

σῶμά της συνεταράσσετο ἀπὸ σπασμούς. Τότε δύο χεῖρες τὴν ἐσήκωσαν, καὶ ἡ φωνὴ τῆς Γουίλελμίνιας τῇ ἐψιθύρισε εἰς τὸ αὐτί:

— Ἡσυχάσατε, σὰς παρακαλῶ . . . Ἀῦριον θὰ ἐξακολουθῶμεν τὸν δρόμον μας. Μὰ μὴ κλαῖτε . . . Ἡ Λενέττα δὲν θὰ ὑποφέρει καθόλου ἕως τὴν Λαίδυσμιθ. Ἐπεράσαμεν πιά τὴν ἔρημον· ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἐμπρὸς δὲν θὰ μας λείψῃ τίποτε.

Τὸ ὕψος τοῦ κορασίου ἦτο τόσο σγυκνητικὸν καὶ τόσο θωπευτικὸν συγχρόνως, ὥστε ἡ Εἰρηνοῦλα ἐξεπλάγη.

Ἀνῆγειρε τὴν κεφαλὴν.

Ἡ Γουίλελμίνια τῇ ἐμεῖδία τρυφερῶς.

Ἡ μικροῦλα, ἐξηπλωμένη ἐπάνω εἰς τὸς γούνας, ἐκοιμάτο ἡσυχώτατα.

Ἡ γλυκύτης τῆς ἀγρίας ἐκείνης κόρης, τῆς συνήθως τόσο ψυχρᾶς καὶ ἐπιφυλακτικῆς, συνεκίνησε τὴν ἔνοχον Εἰρηνοῦλαν, ἡ ὁποία ἠθέλησε διὰ τῆς εἰλικρινείας νὰ ἐπιτύχῃ τώρα τὴν συγγνώμην τῆς. Καί, μολονότι πολὺ ἐπληγόνετο μὲ τοῦτο ἡ ὑπερηφάνειά της, τῇ ἐξωμολογήθη τὰ πάντα.

Εἰς τὰς πρώτας λέξεις, τὸ πρόσωπον τῆς Γουίλελμίνιας ἐσκυθρώπασεν . . . ἡ ἀγανάκτησις καὶ ἡ ἀποστροφή ἐξωγραφήθησαν ἐπ' αὐτοῦ.

— Αὐτὸ ποὺ ἐκάμετε εἶνε πολὺ κακόν, εἶπεν ὕστερα· ἐλπίζω, ὅτι ὁ Θεὸς καὶ ὁ πατέρας σας θὰ σας συγχωρήσουν.

★

Τὴν ἐπαύριον, τὸ πρῶτόν ἑνωρίς, ἡ Γουίλελμίνια ὠδήγησε τὴν Εἰρηνοῦλαν καὶ τὴν Λενέτταν εἰς μέρος ὠρῶν, δροσερόν καὶ κατὰφυτον.

Ἦθελε νὰ φερῶν μερικὰς ὥρας εἰς τὸ κυνήγιον, καὶ κατόπιν, νὰ ἐτοιμάσῃ ὅσα ζῷα θὰ ἐφόνευε, νὰ τα ψήσῃ καὶ νὰ τα φορτώσῃ εἰς τὸ ἄλογόν της, διὰ νὰ μὴν εἶνε πλέον ἀναγκασμένη νὰ σταματᾷ παρὰ μόνον διὰ τὸν ὕπνον τῆς νυκτός.

Ἀπὸ τὸ πᾶνθμά της, ἡ Λενέττα δὲν ἠσθάνετο πλέον παρὰ μόνον ἓνα μούδιασμα εἰς τὰ μέλη. Ἡ πρωὶνὴ ἐκείνη ἀνάπαυσις θὰ τὴν ἔκαμνεν ἐντελῶς καλὰ.

Ἡ Γουίλελμίνια ἀνεχώρησε μὲ τὸν Μαριμπῆν, ἀφίσασα τὴν Κάνυαν νὰ φυλάττῃ τὰ δύο κοράσια. Δὲν ὑπῆρχε δι' αὐτὰ οὔτε ἔχνος κινδύνου.

Τὸ κυνήγιον ὑπῆρξεν ἐκτάκτως γόνιμον. Δύο ὥρας μετὰ τὴν ἀναχώρησίν της, ἡ Γουίλελμίνια ὑπελόγιζεν, ὅτι τὰ ζῷα ποὺ ἐφόνευεν ἦσαν ἀρκετὰ νὰ θρέψουν ὅλην τὴν συντροφίαν ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας. Ἀλλ' εἰς πολὺ ὀλιγώτερον διάστημα, θὰ ἐφθάνει εἰς τὴν Λαίδυσμιθ.

Τὸ κοράσιον ἐχώρισε μίαν καλὴν μερίδα διὰ τὸν Μαριμπῆν, ὁ ὁποῖος δὲν ἐπερίμενε νὰ τὸν προσκαλέσων δύο φορές διὰ νάρχιστ τὴν εὐωχίαν . . .

Καὶ ἐν ᾧ ὁ φίλος της ἐξέσχισε καὶ κατεβρόχιζεν, ἡ Γουίλελμίνια ἐσυλλογι-

ζετο μὲ τί τρόπον ἤμποροῦσε νὰ μεταφέρει τὸ φορτίον της.

Ἐξάφνα ἐνθυμήθη, ὅτι, ἀναχωροῦσα ἀπὸ τὸ Ζωννεστράλε, εἶχε πάρῃ μαζί της ἓνα κουβάρι χονδροῦ σπάγου.

Ἐψάξεν εἰς τὴν τσέπην της, καὶ μαζί μὲ τὸ κουβάρι, εὗρηκε καὶ ἓνα ζαρωμένον χαρτί.

Τὸ γράμμα τοῦ Μπαμποῦ, τὸ εἶχε ἐσχάσῃ ὅλως διόλου, εἶπε, χωρὶς νὰ δώτῃ μεγάλην σημασίαν εἰς τὴν ἀνακάλυψιν, τὴν ὁποίαν τα τελευταῖα γεγονότα ἐξεδίωξαν ἀπὸ τὴν μνήμην της.

Καὶ ἀφ' οὗ συνέδεσε μὲ τὸν σπάγον τὰ διάφορα θηράματα, τὰ ἐσκορπισμένα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐκάθησε παρὰ τὴν ρίζαν ἐνὸς δένδρου διὰ νὰ διαβάσῃ τὸ γράμμα, ἐν ᾧ ὁ Μαριμπῆς ἀπετελείωνε τὸ γεῦμά του.

Ἦτο γραμμένον ἀγγλιστί. Ἀλλὰ καὶ ὁ γραφικὸς χαρακτήρ καὶ αἱ πολλαὶ ἀνορθογραφίαι ἐπρόδιδον τὴν χεῖρα ἀμαθοῦς.

Συγκρίνεις ὑπερτάτῃ ἐξωγραφίζετο εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ κορασίου, αἱ παρειαὶ τῆς ὠρεῖαν καὶ ἡ ἀναπνοὴ τῆς διεκόπτετο, ἐφ' ὅσον το ἀνεγίνωσκε μετὰ κόπου.

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΑΝΗΣ
[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Paul Roland]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΑΘΗΤΑΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ

Ἀγαπητοί μου,

Ἡ τὴν προηγούμενην μου ἐπιστολήν, ἔλαβα ἀφορμὴν νὰ ἐνθυμηθῶ τοὺς μαθητάς - δημοσιογράφους καὶ νὰ σας εἰπω ὀλίγας λέξεις περὶ τῶν κυρίων

αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι χαρίζουν συμβουλὰς, εἰς ἡλικίαν κατὰ τὴν ὁποίαν ἔπρεπε μόνον νὰ δέχωνται. Σήμερον θὰ σας ἐμιλήσω δι' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἐκτενέστερον, διότι εἶνε ἓνα κακὸν τὸ ὁποῖον ἐπλεόνασε, μία ἐπιδημία, ἡ ὁποία ἔχει ἤδη πολλὰ θύματα εἰς τοὺς μαθητικούς κύκλους, καὶ ἀπειλεῖ περισσότερα.

Πληροφοροῦμαι τῶντι, — καὶ πολλάκις ἔτυχε νὰ το γινώσκω ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως, — ὅτι μαθηταί, μικρὰς ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἡλικίας, καὶ ἐδῶ καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας, ἐξήλθωσαν προῶτως δόξαν δημοσιογραφικὴν, καὶ παραμελοῦντες τὰ μαθήματά των, καταγίνονται εἰς ἐκδοσιν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν.

Τὰ μικροσκοπικὰ καὶ ἡμερόβια αὐτὰ φύλλα, φαινόμενα ἀτάκτως ὡς κομῆται καὶ

μεταβάλλοντα συχνὰ τίτλον καὶ σχῆμα, ὡς ἡ σελήνη φάσεις, ἐκδίδονται ἄλλα μὲν τυπωμένα, ἄλλα δὲ διὰ πολυγράφου καὶ ἄλλα ἐπὶ τὸ ἀπλούστερον χειρόγραφα. Ὅλα ὅμως, — τοὐλάχιστον ὅσα ἔτυχε νὰ ἰδῶ, — διακρίνονται διὰ τὴν ἀσυναρτησίαν τῆς ὕλης των, διὰ τὰ φρικτὰ ὀρθογραφικά καὶ συντακτικὰ τῶν λάθων, καὶ διὰ τὸν γελοῖον στόμφον μὲ τὸν ὁποῖον πραγματεύονται δὴθεν τὰ σοβαρὰ ζητήματα.

Ὅπως σὰς ἔλεγα καὶ προχθὲς, ἐκεῖνοι πρὸς τοὺς ἐποιοῦς, χαρίζουν κατὰ πρότιμιν τὰς συμβουλὰς των, εἶνε ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, ὁ Γυμνασιάρχης ἢ ὁ Σχολάρχης. Ἐνίοτε καταδεχονται νὰ δώσω καμμίαν συμβουλὴν καὶ πρὸς κανένα καθηγητὴν ἢ διδάσκαλον. Ἀλλὰ κωμικώτεροι τῶν συμβουλῶν των εἶνε οἱ ἐπαίνοι, τοὺς ὁποῖους εὐδοκοῦν κάποτε νὰ πονέουν. Ἐξάφνα, ὅταν εἶνε εὐχαριστημένοι μὲ τὸν Γυμνασιάρχην, τὸν ὀνομάζουν «διακεκριμένον ἐπὶ χριστιανικῇ μορφῶσει καὶ ἄριστον Ἑλληνιστὴν», ἢ ὅταν θέλουν νὰ ἐξυμνεύουν κανένα καθηγητὴν, τὸν χαρακτηρίζουν «ὡς ζηλωτὴν τοῦ καλοῦ καὶ τῆς χρηστότητος ὑπὲρ μαχον, καλλιγράφον δὲ πρώτης τάξεως!»

Ἐκτὸς τῶν ἄρθρων, τῶν συμβουλευτικῶν καὶ παραινετικῶν, αἱ ἐφημερίδες αὐταὶ δημοσιεύουν καὶ φιλολογικὴν ὕλην: ποιήματα, χρονογραφήματα, διηγήματα, καὶ μυθιστορήματα . . . πρωτότυπα. Φαντασθῆτε πλὴν τί εἶνε.

Μὴ νομίζετε ὅμως, ὅτι δὲν κάμνουν καὶ διαγωνισμούς. Μία τοιαύτη ἐφημερίς ἐπρόκηρυξε διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν ἐποποιίας «κατὰ τὸ εἶδος τοῦ Ὀμήρου». ἀνήγγειλε δὲ ὅτι τὰ χειρόγραφα θὰ ὑποβληθῶν εἰς «πενταμελὴ ἐπιτροπὴν ἀποτελουμένην κατὰ τὰ τρία τέταρτα ἐκ λογιῶν καὶ φιλολόγων». Εἰμπορεῖτε σῆς νὰ μου εἰπῆτε πόσον εἶνε τὰ τρία τέταρτα τοῦ πέντε; Πόσοι δηλαδὴ θὰ εἶνε οἱ λόγιοι καὶ οἱ φιλόλογοι, οἱ ὁποῖοι θὰ ποτελοῦν τὴν ἐπιτροπὴν; . . . Ἄν θελήτε τώρα καὶ δι' ἑμὲ σοβαρὰς ἀρθρογραφίας, ἰδοὺ περικοπὴ, ἀπὸ μίαν ἄλλην ἐφημερίδα:

«Βαίνομεν κατὰ κρημνῶν. Τὸ σκάφος τοῦ Γυμνασίου ἐξέτρογιόσθη καὶ ἀπειλεῖται καταγίγ. Κύριε Ὑπουργέ, εἶνε καιρὸς νὰ αισθανθῶμεν τὴν σιταβάν σας χεῖρα ἐπὶ τοῦ αὐχένος τοῦ αἵτιου, δι' ὃν εὐκαιρον τυγχάνει νὰνακράξωμεν τὸ τοῦ λατίνου ποιητοῦ. Οὐαί τοῖς ἡττηθεῖσι!» Οὐαί, πραγματικῶς ! . . .

Ἰδοὺ καὶ ἀπόσπασμα ἀπὸ μυθιστορήματος . . . πρωτότυπον: «Ἡ κατεσκαμμένη αὐλαξὶς τῆς ὑπάρξεώς μου ὠλίθωνεν ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ, ἕως οὗ ἐπὶ τέλους ἐξερράγη σμερδαλέος ὁ κεραυνός.» Πολὺ πρωτότυπον μὲ τὴν ἀλήθειαν . . .

Φεῖδομαι τῆς καλαισθησίας σας καὶ δὲν ἐξακολουθῶ. Ἐρωτῶ μόνον: Οἱ ἀναγνώστες τῶν ἐντύπων, πολυγραφημένων

ἢ χειρογράφων αὐτῶν φύλλων ὠφελοῦνται τίποτε; Ὅχι βέβαια! διότι δὲν πιστεύω νὰ εἶνε σοβαρὰ ὠφέλεια ἡ ἱλαρότης, τὴν ὁποίαν προξενοῦν αὐταὶ αἱ ἀσυναρτησίαι. Μιά, δὲ, ἐπιτέλους βαρύνεται κανεὶς καὶ οὔτε δὲν γελᾷ.

Ὁφελοῦνται τοὐλάχιστον οἱ συντάκται των;

Νὰ σας εἰπῶ: Ἄν το πάρῃ κανεὶς ὡς ἄσκησιν, ὡς θεματογραφίαν, εἰμπορεῖ νὰ ὠφελοῦνται. Ἀλλ' ὅταν ἡ ἄσκησις ὑπερβαίνει τὸ μέτρον, ὅταν χάριν αὐτῆς παραμελοῦν τὰ μαθήματά των, ὅταν ἡ ἐκδοσις τῆς χειρογράφου ἐφημερίδος πληρόνεται μὲ ἀπόρριφιν εἰς τὰς ἐξετάσεις, εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι οἱ μαθηταὶ - δημοσιογράφοι ὠφελοῦνται; Καὶ πρόκειται μόνον περὶ τῆς ἡθικῆς ὠφελείας, διότι περὶ ὕλικῆς οὔτε λόγος. Ὡ, εἶμαι βέβαιος ὅτι οἱ μικροὶ δημοσιογράφοι ἐξοδεύουν ἐδῶ ὅλας τὰς οικονομίας . . . Καὶ νὰ ἦτο μόνον αὐτὸ ! . .

Ἀλλ' ἡ μελαγχολία ζημία εἶνε ἡ γελοιοποίησις. Γελοιοποιοῦνται καὶ δὲν το ἐννοοῦν. Γελοιοποιοῦνται καὶ νομίζουν ὅτι αἶρουν θριάμβους. Ἐννοῶ νὰ γυμνάζεται κανεὶς ἐνωρίς εἰς τὸ γράφειν· ὅλοι ὅσοι γράφουν σήμερον καὶ διακρίνονται ὡς συγγραφεῖς ἢ ὡς ποιηταί, ἀπὸ μικροῦ ἤρχισαν. Ἀλλὰ νὰ ἐκθέτῃ κανεὶς τὰ φιλολογικὰ του γυμνάσματα ἐκτὸς τοῦ κύκλου τῶν γονέων του, τῶν στενῶν συγγενῶν του ἢ τῶν ἐμπιστῶν του φίλων — ὅπως εἶνε ἡ Διάπλασις παραδείγματος χάριν, — ἐκτὸς δηλαδὴ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι δὲν θὰ γελάσουν μὲ τὰ λάθων τοῦ ἀλλὰ θὰ τον συμβουλευσούν, τοῦτο μοῦ φαίνεται πολὺ παράλογον. Οἱ δὲ συντάκται τῶν ἐφημερίδων αὐτῶν, τί κάμνουν; Δημοσιεύουν τὰ γυμνάσματα των καὶ ἔχουν τὴν φιλοδοξίαν νὰ τα κυκλοφοροῦν ὅσω τὸ δυνατόν ευρύτερον. Οὕτω περιέρχονται καὶ εἰς χεῖρας ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν καμμίαν ὀρεξιν δια συμβουλὰς, καὶ μόνον τὸν γέλωτα των χαρίζουν προθύμως. Καὶ οἱ ἄνθρωποι αὗτοι, μάθετέ το, εἶνε οἱ περισσότεροι . . .

Ἐγὼ ὅμως δὲν εἶμαι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς. Δὲν γελῶ μὲ τὰς ἀνοησίας τῶν μικρῶν, ἀλλὰ τοὺς συμβουλεύω. Ἐγώ, βλέπετε, καὶ μερικὰς λευκὰς τρίχας, αἱ ὁποῖαι μοῦ δίδουν ὅλον τὸ δικαίωμα πρὸς τοῦτο . . . Δὲν ἤξεύρω ἂν οἱ μικροὶ δημοσιογράφοι θὰ τύχῃ νὰ ἀναγνώσουν τὰς γραμμὰς ταύτας. Ἀλλ' ἀποτελεῖσθαι πρὸς σὰς. Προσέξετε νὰ μὴ σας κολλήσῃ ἡ ἐπιδημία αὕτη. Γράφετε, ὅσοι ἔχετε ὀρεξιν καὶ καιρὸν, διὰ νὰ γυμνάζεσθε, ἀλλὰ μὴ δημοσιεύετε κατ' οὐδένα τρόπον τὰ γυμνάσματα σας. Καὶ ἂν κανεὶς τῶν μικρῶν δημοσιογράφων σὰς ζητήσῃ τυχὸν τὴν συνεργασίαν σας, νὰ τῷ ὑπενημῆστε εἰς ἀπάντησιν, ὅτι ὁ μαθητὴς πρέπει νὰ εἶνε μόνον μαθητής.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Πρόεδρος της «Νεότητος»

Βραβεύθηκε υπό τὸ ψευδώνυμον

Ἀταβύριον Ρόδου

Εἰς τὸν 69ον Διαγωνισμόν τῶν Δύσεων

(Ἰδε Διάπλασιν τοῦ 1901, σελ. 402.)

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑΠὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Πρὸ τριῶν ἡδὲ μηνῶν, ὁ Μάξ Οὐμπέρ καὶ ὁ Τζὼν Κόρτ εἶχον ἀποφασίσῃ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν χώραν τὴν ἐκτεινόμενην πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Γαλλικοῦ Κόγγου καὶ τοῦ Κάμεριον. Ἐμπαθεῖς κυνηγοί, δὲν ἐδίστασαν ν' ἀκολουθήσουν ἐν κερδάνιον, ἔτοιμον ἀκριβῶς νὰ ἐκκινήσῃ ἀπὸ τὴν Λιμπρεβίλλην διὰ τὴν χώραν ἐκείνην, ὅπου ἀφθονοῦν οἱ ἐλέφαντες, ἥτοι πέραν τοῦ Βαχάρ-ἔλ-Ἀβιάδ, μέχρι τῶν συνόρων τοῦ Βαργκιμὴ καὶ τοῦ Ἀάρφουρ. Καὶ οἱ δύο ἐγνώριζον τὸν ἀρχηγὸν τοῦ κερδανίου τούτου, τὸν πορτογάλον Οὐρδαξ, καταγόμενον ἀπὸ τὸ Λοάγκον, καὶ δικαίως χαίροντα φήμην ἐλεφαντοθήρα καὶ ἐμπόρου ἰκανοῦ.

Ὁ Οὐρδαξ ἀνῆκεν εἰς τὴν Ἑταιρείαν ἐκείνην τῶν ἐλεφαντοθηρῶν, τὴν οὐκοῦν ὁ Στάνλαϋ, τῷ 1887—1889, συνήντησε παρὰ τὸ Ἴποτον, ἐπανερχομένην ἀπὸ τὸ βόρειον Κόγγον. Ἀλλ' ὁ Πορτογάλος δὲν συνεμερίζετο τὴν κακὴν φήμην τῶν συναδέλφων του, οἱ ὅποιοι, ὡς ἐπιτοπλεῖστον, ὑπὸ τὴν πρόφασιν ὅτι ἐκυνήγουν ἐλέφαντας, παρέδιδοντο εἰς αἱματηρά ὄργια, καὶ τῶν ὁποίων, καθὼς λέγει ὁ ἀτρόμητος ἐξερευνητὴς τῆς Κεντρώας Ἀφρικῆς, κάθε μόνον ἐλεφαντόδοντος εἶνε βαμμένον μὲ ἀνθρώπινον αἷμα.

Ὅχι! ... ἓνας Γάλλος καὶ ἓνας Ἀ-

μερικανὸς ἤμποροῦσαν, χωρὶς ταπεινώσιν, νὰ δεχθῶν τὴν συντροφίαν τοῦ Οὐρδαξ, καθὼς καὶ τὴν τοῦ ὁδηγοῦ τοῦ κερδανίου, τοῦ Κάμη ἐκείνου, ὁ ὁποῖος εἰς πᾶσαν περίστασιν θάπεδείκνυε τὴν ἀφοσίωσίν του καὶ τὸν ζήλόν του.

Ἡ ἐπιχείρησις, καθὼς γνωρίζομεν, ὑπῆρξεν εὐτυχής. Ὁ Τζὼν Κόρτ καὶ ὁ Μάξ Οὐμπέρ, συνειθισμένοι εἰς τὸ ἀφρικανικὸν κλίμα, ὑπέμειναν μὲ θαυμασίαν ἀντοχὴν τοὺς κόπους τῆς μακρᾶς ἐκείνης ἐκδρομῆς. Ὀλίγον ἰσχνότεροι βεβαίως, ἀλλ' ἐντελῶς υγιεῖς ἐπέστρεφον εἰς Λιμπρεβίλλην, ὅταν ἡ κακοτυχία τοὺς ἐφράξεν ἀποτόμως τὴν ὁδὸν τῆς ἐπιστροφῆς. Χίλια πενταχόσια ἕως χίλια ἑξακόσια χιλιόμετρα τοὺς ἐχώριζαν ἀκόμη ἀπὸ τὸ τέρμα· ἀλλὰ τὸ κερδάνιον εἶχε διαλυθῇ καὶ ὁ ἀρχηγὸς του εἶχεν ἀποθάνῃ.

Τὸ «Μέγα Δάσος», ὡς ἐπωνόμασεν ὁ Οὐρδαξ τὸ δάσος ἐκεῖνο τοῦ Οὐμπάγκη, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχον καταφύγῃ, ἦτο ἄξιον τοιαύτης ὀνομασίας.

Εἰς τὰ γνωστὰ μέρη τῆς γῆνινος σφαίρας, ὑπάρχουν τοιαῦται ἐκτάσεις, σκεπασμένα ἀπὸ ἑκατομμύρια δένδρων καὶ ἔχουσιν ἐπιφάνειαν μεγαλύτεραν ἀπὸ τὰ περισσότερα κράτη τῆς Εὐρώπης.

Μεταξὺ τῶν μεγαλύτερων τοῦ κόσμου, κατατάσσονται τὰ τέσσαρα δάση, τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται εἰς τὴν Βόρειον Ἀμερικὴν, εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν, εἰς τὴν Ἀσιατικὴν Σιβερίαν καὶ εἰς τὴν Κεντρώαν Ἀφρικὴν.

Τὸ πρῶτον, ἐκτεινόμενον πρὸς βορρᾶν μέχρι τοῦ Οὐδσωνίου Κόλπου καὶ τῆς γερσονήσου Λαβραδὸρ, καλύπτει, εἰς τὰς ἐπαρχίας τοῦ Κεμπέκ καὶ τοῦ Ὀντάριο, ἀρκτικῶς τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου, ἐπιφάνειαν μῆκους μὲν διςχιλίων καὶ ἑπτακοσίων πεντήκοντα χιλιομέτρων, πλάτους δὲ χιλίων ἑξακοσίων.

Τὸ δεύτερον, εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Ἀμαζονίου, βορειοδυτικῶς τῆς Βραζιλίας, καλύπτει ἑκασιν τριςχιλίων καὶ τετρακοσίων χιλιομέτρων εἰς μῆκος, καὶ διςχιλίων εἰς πλάτος.

Τὸ τρίτον, μὲ τετρακισχίλια καὶ ὀκτακόσια χιλιόμετρα ἐφ' ἑνὸς καὶ διςχιλίων ἑπτακόσια ἀφ' ἑτέρου, σκεπάζεται μὲ τὰ πελώρια κωνοφόρα του, ὕψους ἑκατὸν πεντήκοντα ποδῶν, μέρους τῆς μεσημβρινῆς Σιβερίας, ἀπὸ τῶν πεδιάδων τοῦ Ὁδίου πρὸς δυσμὰς, μέχρι τῆς κοιλάδος τοῦ Ἰνδιγκίσκα πρὸς ἀνατολὰς.

Τὸ τέταρτον ἐκτείνεται ἀπὸ τῆς κοιλάδος τοῦ Κόγγου μέχρι τῶν πηγῶν τοῦ Νείλου καὶ τοῦ Ζαμπέζου, ἐπὶ ἐπιφανείας, ἡ ὁποία δὲν ἐμετρήθη ἀκόμη ἀκριβῶς, ἀλλὰ πιθανῶς ὑπερβαίνει τὴν τῶν τριῶν ἄλλων. Ἐδῶ τῶντι ἀπλοῦται ἡ ἀπέραντος καὶ ἄγνωστος χώρα, τὴν ὁποίαν παρουσιάζει ἡ ζώνη αὕτης τῆς Ἀφρικῆς, ἡ παράλληλος πρὸς τὸν Ἰσημερινόν,

πρὸς βορρᾶν τοῦ Ὀγοβίου καὶ τοῦ Κόγγου, κατέχουσα ἑκτασιν ἐνὸς ἑκατομμυρίου τετραγωνικῶν χιλιομέτρων, ἥτοι δύο φορές ὅσον εἶνε ἡ ἐπιφάνεια τῆς Γαλλίας!

Δὲν ἐλησμονήσατε βέβαια, ὅτι ὁ πορτογάλος Οὐρδαξ ἐσυλλογίζετο νὰ μὴ διασχίσῃ τὸ δάσος αὐτό, ἀλλ' ἀπλῶς νὰ το περικάμψῃ. Ἀλλῶς τε, πῶς ἦτο δυνατόν νὰ κυκλοφορήσῃ τὸ ἄμαξιον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ λαβυρίνθου ἐκείνου; Ναὶ μὲν τὸ ταξίδιον θὰ παρετεινέτο ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, ἀλλ' ὁ δρόμος, τὸν ὁποῖον θὰ ἠκολούθει τὸ κερδάνιον, ἐξῶθεν τοῦ δάσους, θὰ ἦτο πολὺ εὐκολώτερος, θὰ το ὠδήγει δὲ ἀσφαλῶς εἰς τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Οὐμπάγκη, καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὰ ἐμπορεῖα τῆς Λιμπρεβίλλης.

Τώρα, αἱ περιστάσεις μετεβλήθησαν. Οὐτε ἀχθοφόροι πολυπληθεῖς, οὐτε φορτίον ἐλεφαντόδοντος, οὐτε ἄμαξ, οὐτε βόες, οὐτε ἀποσκευαί, τίποτε πλέον δὲν ὑπῆρχε. . . Μόνον τρεῖς ἄνδρες καὶ ἓν παιδίον, ἄνευ οὐδενὸς μέσου μεταφορᾶς καὶ εἰς ἀπόστασιν τετρακοσίων λευγῶν ἀπὸ τῆς ἀκτῆς τοῦ Ἀτλαντικοῦ. . .

Τὶ ἐπρεπε νὰ κάμουν; ποῖαν νὰ λάβουν ἀπόφασιν; Νάκολουθῇσιν τὸ δρομολόγιον, τὸ καταστρωθὲν ὑπὸ τοῦ Οὐρδαξ, ἀλλ' ὑπὸ περιστάσεις ὀλιγώτερον εὐνοϊκάς, ἢ μάλλον νὰ προσπαθήσιν νὰ διασχίσιν τὸ δάσος πεζῇ, συντομεύοντες οὕτω τὸν δρόμον μέχρι τῶν συνόρων τοῦ γαλλικοῦ Κόγγου; . . .

Τοιοῦτον ἦτο τὸ σπουδαιότατον πρόβλημα, τὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ συζητηθῇ καὶ νὰ λυθῇ, ὅταν θὰ ἐξυπνοῦσαν τὸ πρῶτον ὁ Μάξ Οὐμπέρ καὶ ὁ Τζὼν Κόρτ.

Κατὰ τὰς μακρὰς αὐτὰς ὥρας, ὁ Κάμης εἶχε μείνῃ φρουρός. Οὐδὲν ἐπεισὸδιον διετάραιε τὴν ἀνάπαυσιν τῶν κοιμωμένων, τίποτε δὲν τοὺς ἔκαμε νὰ φοβηθῶν νυκτερινὴν ἐπίθεσιν. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ ὁδηγός, μὲ τὸ ρεβόλβερ εἰς τὸ χεῖρ, ἐπροχώρει ἕως πενήκοντα βήματα, ἔρπων μεταξὺ τῶν θάμνων, ὁσάκις ἠκούετο γύρω θόρυβος ἰκανὸς νὰ τον ἀνησυχῇ. Ἀλλὰ πότε ἦτο τὸ τρίξιμον κανενὸς ξηροῦ κλάδου, πότε τὸ πτερύγισμα μεγάλου πτηνοῦ διὰ μέσου τῶν φυλλωμάτων, πότε τὸ βῆμα ἀκινδύνου μυρμηκαστικοῦ, καὶ πότε οἱ ἀόριστοι ἐκεῖνοι ἤχοι τοῦ δάσους, ὅταν, ὑπὸ τὸν ἄνεμον τῆς νυκτός, φρίσσον αἱ ὑψηλαὶ κορυφαί.

Μόλις οἱ δύο φίλοι ἤνοιξαν τοὺς ὀφθαλμούς, ἐσηκώθησαν ὄρθιοι.

— Καὶ οἱ ἰθαγενεῖς; ἠρώτησεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

— Δὲν ἐξαναφάνηκαν, ἀπεκρίθη ὁ Κάμης.

— Δὲν ἄρισαν ἔχνη τῆς διαβάσεώς των; — Πολὺ πιθανόν, κύριε Τζὼν, πρὸς τὰ ἔξω τοῦ δάσους. . .

— Πᾶμε νὰ ἰδοῦμε.

Καὶ οἱ τρεῖς, ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τοῦ

Λάγκα, διηυθύνθησαν κάτω, πρὸς τὸ μέρος τῆς πεδιάδος. Εἰς ἀπόστασιν τριάκοντα βημάτων, τὰ τεκμήρια δὲν ἔλειπαν τῶντι: ἔχνη ποδῶν πολυπληθῆ, χόρτα πατημένα παρὰ τὰς ρίζας τῶν δένδρων, λείψανα δάδων ἡμικαύτων, σωροὶ τέφρας ἐκ τῶν ὁποίων ἀνεδίδοντο ἀκόμη σπινθῆρες, φρύγανα καπνίζοντα ἀκόμη ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. . . Ἀλλ' οὕτε ἓνας ἄνθρωπος εἰς τὸ δάσος, οὕτε κάτω, οὕτε ἐπάνω εἰς τοὺς κλάδους, μεταξὺ τῶν ὁποίων, πρὸ πέντε

ἢ ἑξ ὥρων, ἐκινούντο αἱ φλόγες ἐκεῖναι, αἱ ὁποῖαι ἐφώτιζαν τὸν ὁρίζοντα. — Ἐφυγαν... εἶπεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ. — Ἡ τουλάχιστον ἀπεμακρύνθησαν, ἀπεκρίθη ὁ Κάμης· ὅπως δὴ ποτε νομίζω ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον φόβος. . .

— Ἄν οἱ ἰθαγενεῖς ἀπεμακρύνθησαν, παρετήρησε τότε ὁ Τζὼν Κόρτ, οἱ ἐλέφαντες ὅμως δὲν τοὺς ἐμνήθησαν.

Καὶ πραγματικῶς τὰ τερατώδη παχύδερμα περιεφέροντο ἀκόμη ἐξῶθεν τοῦ

δάσους. Μερικὰ μάλιστα προσεπάθουν νὰ ἐκδιᾶσουν τὸν φραγμὸν τῶν δένδρων ἢ νὰ τα καταρρίψουν δι' ἰσχυρῶν ὠθήσεων. Ὅσον διὰ τὴν συστάδα τῶν τακρινιδένδρων, ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοί του ἠμπούσαν νὰ βεβαιωθῶν ὅτι ἐξεριζώθησαν ὅλα. Ὁ γήλοφος, στερηθεὶς τοῦ πρᾶσίνου τοῦ στολισμοῦ, ἐφαίνετο τώρα ὡς μικρὸς ὕψος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς πεδιάδος.

(*Ἐπεταί συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΔΟΝ-ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ'.

Δὲν πέρασαν ἑπτὰ ἡμέρες ἀφότου ὁ Σάντοος διωρίσθηκε ἡ γεμὴν τοῦ νηιοῦ του, ὅταν ἓνα βράδυ, τὴν ὥρα ποῦ ἐπήγαγε νὰ κοιμηθῇ, ἄκουσεν ἓνα μεγάλο καὶ φοβερὸ θόρυβο: Καμπάνες, φωνές, σάλπιγγες, ταμπούρλα, σκυλιά, χαλοῦσε ὁ κόσμος.

Πετάχθηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι του, φόρεσε τὰς παντοφλές του, ἔτρεξε ἐστὴν πόρτα καὶ τὴν ἀνοίξεν. Εἶδε τότε ἀπέξω καμμιὰ εἰκοσαριά ἀνθρώπους, μὲ σπαθιά γυμνωμένα.

— Στὰ ὄπλα! Στὰ ὄπλα! ἐφώναζαν. Ὑψηλότατε! πρέπει νὰ ὀπλισθῇτε ἀμέσως. ἂν δὲν θέλετε νὰ πέσετε ἐστὰ χεῖρα τῶν ἐχθρῶν σας καὶ νὰ χάσετε τὸ νηοί!

— Νὰ ὀπλισθῶ; εἶπεν ὁ Σάντοος· καλὲ αὕτη εἶνε δουλειὰ τοῦ ἀνδρείου Δὸν Κιχώτη. Πηγαίνετε νὰ τον φωνάξετε, αὐτὸς θὰ μας γλυτώσῃ. . .

— Ὡς ποῦ νὰ τον φωνάξουμε, οἱ ἐχθροὶ ἐμῶν! Πρέπει νὰ ὀπλισθῇτε καὶ σεῖς Ὑψηλότατε, καὶ νὰ βγῇτε νὰ τοὺς πολεμήσετε. Νά, σοὺ ἐφέραμε ὄπλα ἀμυντικά καὶ ἐπιθετικά.

— Ἀρματώστε με λοιπόν! εἶπεν ὁ Σάντοος, ἅμα εἶδε τὰ στενὰ.

Ἀμέσως τοῦ ἔβαλαν δυὸ μεγάλες ἀσπίδες, μιὰ μπροστὰ καὶ μιὰ πίσω, καὶ τὰς ἔδεσαν ἐπάνω του σφικτὰ μὲ σχοινί.

— Τώρα ἐμπρός! τοῦ λέγουν. — Ἐμπρός; Καὶ πῶς νὰ περπατήσω; Ἐγὼ μόλις μπορῶ νὰ κουνήσω τὰ γόνατά μου. — Εἶνε ποῦ σας ἐμποδίζει ὁ φόβος, Ὑψηλότατε. Γιά δοκιμάστε νὰ ἰδῇτε. . .

Ὁ κακομοῖρης ὁ Σάντοος ἔκαμε νὰ περπατήσῃ, ἀλλ' ἀμέσως ξαπλώθηκε κάτω φαρδύς-πλατύς, καὶ ἔτσι, μὲ τὰς δυὸ ἀσπίδες, ἔμοιαζε σὰν χελώνα.

Τότε οἱ ἀστεῖοι ἐκεῖνοι, ἀντὶ νὰ τον βοηθήσουν νὰ σηκωθῇ, βγάλουν τὰς φωνὰς ὅτι ἐφθασαν τάχα οἱ ἐχθροί, οὖνουν τὰ φῶτα, κτυποῦν τὰς ἀσπίδες μὲ τὸ κοντάρι, ἀνεβαίνουν ἐπάνω ἐπὶ Σάντοο, τὸν τσαλαπατοῦν. Εἶνε θαῦμα πῶς δὲν ἔσκασε!

Ἀφ' οὗ βαρέθησαν τὸ παιγνίδι, τὸν σηκώνουν ἐπάνω, τὸν λύνουν, τοῦ βγάλουν τὰς ἀσπίδες, καὶ τοῦ λέγουν: — Ἐνίκησαμε, Ὑψηλότατε. Οἱ ἐχθροὶ τῶκοσαν λάσπη. Τώρα μπορείτε νὰ κυβερνᾶτε τὸ νηοί σας ἐλεύθερα.

Ποῦ τὰκούει αὐτὰ ὁ Σάντοος! Κούτσα-κούτσα κατεβαίνει ἐπὶ σταῦλο, βρίσκει τὸ γαϊδουράκι του, τὸ ἀγκαλιάζει, τὸ φιλεῖ, τὸ καβαλικεύει, καὶ ἀπὸ ὅδω πᾶν οἱ ἄλλοι.

— Τί τα ἤθελα αὐτά; λέγει μὲ τὸν νοῦν του. Ἐγὼ δὲν ἐγεννήθηκα γιὰ νὰ εἶμαι Ἡγεμὼν!

[Συνέχεια προσεχῶς]

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΚΥΑΝΗΣ ΛΙΜΝΗΣ

Μίαν φοράν ἐξοῦσαν πέντε παιδιά, πέντε καλοί φίλοι, οἱ ὅποιοι ἔπαιζαν πάντοτε μαζί καὶ δὲν ἐχωρίζοντο σχεδὸν ποτέ.

Ὁ μεγαλύτερος ἦτο δεκατριῶν χρόνων ὁ μικρότερος ἑνδεκά, καὶ οἱ τρεῖς ἄλλοι ἐσχηματίζαν κλίμακα μεταξύ τῶν δύο.

Ὁ πρῶτος ὠνομάζετο Ρίζος. Αὐτὸς εἶχε πολλὴν προθυμίαν, ἀλλὰ ἐκουράζετο γρήγορα εἰς τὸ παιγνίδι ἢ εἰς τὴν ἐργασίαν προηγουμένην ἀπὸ τούτων ἄλλους, ἀλλ' ἐπειτα ἔμεναν ὅπως ἀπὸ οὐλῆς.

Ὁ δεύτερος ὠνομάζετο Ἀλέξιος, ὁ τρίτος Ρόκκος. Τίποτε ἐπεναιτικὸν δὲν εἰμποροῦμεν νὰ εἰπώμεν δι' αὐτούς, παρὰ μόνον ὅτι εἶχαν καλὸν χαρακτήρα.

Ὁ κνηρὸς ὀλίγον, νυσταχόντες ἐπάνω εἰς τὰ βιβλία των, καὶ προθυμότεροι νὰ παρακολουθοῦν τὸ πέταγμα τῶν μυιῶν παρὰ τὸ μάθημα τοῦ διδασκάλου των.

Ὁ τέταρτος ἐλέγετο Οὐγος. Ἦτο ἡσυχὸν παιδί, φίλεργον, ἐπιμελές, καὶ δὲν ἄφινε ποτὲ ἐργασίαν χωρὶς νὰ τὴν τελειώσῃ. Ὁλιγώτερον εὐρύης ἀπὸ τὸν Ρίζον, εἶχαν ὅμως θάρρος καὶ ἐπιμονήν, ἢ ὅποια ἐνικούσεν ὅλα τὰ προσκόμματα.

Ὁ πέμπτος ὁ μικρὸς Εὐτύχιος, ἦτο ψυχρὴ τρυφερά, εὐαίσθητος πρὸς κάθε πόνον, εἴτε ἐμφύχου εἴτε ἀφύχου. Ὁνειροπόλος, ρεμβώδης, ἐκτιμῶν περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο πρᾶγμα, τὴν ἡσυχίαν του. Εἴτε διὰ νὰ παίξῃ, εἴτε διὰ νὰ μάθῃ, κάθε προσπάθεια τοῦ ἐδίδο ἀπόν. Ποτὲ δὲν ἐπρότεινε τίποτε αὐτὸς ἄλλῳ ἢ ἀμα ἀπεφασίζετο κάτι, ἀκολουθοῦσε τοὺς ἄλλους.

Πλησίον τοῦ χωρίου των, ὑπῆρχεν ὁροσειρά πολὺ ὑψηλή, αἱ διακλαδώσεις τῆς ὁποίας ἐφθάναν μέχρι τῆς πεδιάδος, ὅπου ἀνέκυπτον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ βράχοι, ὅμοιοι μὲ πελώρια μανιτάρια.

Ἐνὰς ἀπὸ τοὺς βράχους αὐτοὺς ἦτο πολὺ ὑψηλότερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Εἰς τὸ χωρίον τὸν ἔλεγαν Βόλον.

Εὐκολώτερα ἤμπορούσε κανεὶς νὰ ἀναρριχηθῇ εἰς ἕνα τοῖχον, παρὰ εἰς τὸν Βόλον αὐτόν, ὁ ὁποῖος εἶχε τὰς πλευράς ὀλωςδιόλου λείας, χωρὶς ἐξοχήν, χωρὶς στήριγμα πρυθηνά. Διὰ τοῦτο κανένα παιδί δὲν ἤμπορεσε ποτὲ νὰ ἀναβῇ εἰς τὴν κορυφὴν του.

Ἐν τούτοις, οἱ πέντε φίλοι ἀπεφασίσαν μίαν ἡμέραν νὰ δοκιμάσουν.

Τὴν προηγουμένην ἑβδομάδα, εἶχαν ἰδῇ ἕνα ἀετόν, ὁ ὁποῖος ἐγώθη ἐκεῖ ἐπάνω ἀλλὰ δὲν ἐξαναπέταξε. Ἀπὸ τότε, κάθε πρωί, δύο ἀετιδεῖς ἤρχοντο εἰς τὸν βράχον, ἔμεναν ἐκεῖ ὀλίγον, καὶ ἔπειτα ἐπετοῦσαν μακρὰν.

Ὁ Ρίζος συνεπέρανεν, ὅτι ὁ μεγάλος ἀετὸς θὰ ἦτο πληγωμένος, ὅτι τὰ παι-

διά του ἐπήγαιναν ἐκεῖ διὰ νὰ τὴν φέρουν τροφήν, καὶ ὅτι ἴσως ὑπῆρχε τρόπος, στήνοντες παγίδα, νὰ τοὺς πιάσουν καὶ τοὺς τρεῖς.

Οἱ πέντε φίλοι ἐξεκίνησαν. Ὄταν ἔφθασαν εἰς τὸν βράχον, τὸν ἐπεριτριγύρισαν πολλὰς φορές, διὰ νὰ ἰδοῦν μήπως ὑπῆρχε κανὲν μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο εὐκόλως νὰ ἀναβῶν.

Δὲν εἶδαν τίποτε, καὶ τότε ἔκαμν συμβούλιον.

Ὁ Ρίζος, βιαστικὸς πάντοτε, ἐπρότεινε νὰ ἀναβῶν ὁ ἕνας εἰς τὸν ὄμον τοῦ ἄλλου. Ἀλλὰ ὡς πόσον θὰ ἐφθάναν ἐταῖ; Τὶ ἦσαν πέντε παιδικὰ ἀναστήματα ἀπέναντι τοῦ γίγαντος ἐκείνου;

Τότε τὸ ἀνυπόμονον παιδίον ἀνῆγγειλεν, ὅτι θὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ χωρίον νὰ φέρῃ μίαν κλίμακα.

— Ποῖος ἔρχεται μαζί μου; ἠρώτησε.

— Ἐγὼ ὄχι! ἐδήλωσεν ὁ Εὐτύχιος, ἐξαπλωθεὶς ἤδη εἰς τὴν σκιά. Λυποῦμαι πολὺ τὸν πληγωμένον ἀετόν, ἀλλ' ἀπὸ αὐτοῦ ποὺ ἐτοιμάζεσθε νὰ τοὺς κάμντε, καλλίτερα νὰ μείνῃ ἐκεῖ. Ἐγὼ δὲν σκαρφαλώνω ἐπὶ τὸν βράχον.

Καὶ ἐξηκολούθησε νὰ παρατηρῇ ἕνα μύρμηκα, ὁ ὁποῖος ἔσυρε φορτίον τρεῖς φορές μεγαλύτερον ἀπὸ τὸ ἀνάστημά του.

Ὁ Ἀλέξιος καὶ ὁ Ρόκκος ἐδέχθησαν νὰκολουθήσουν τὸν Ρίζον, οὗτω μόνος ὁ Οὐγος ἔμενεν ἀπέναντι τοῦ βράχου.

Ἀρ' οὐ τὸν ἐξήτασε καὶ πάλιν μὲ προσοχήν, παρετήρησεν ἐπάνω εἰς τὸν γράνιτν, μεταξύ τῶν λειχάνων, αἱ ἐποταὶ τὸν ἐπρατίνιζαν, μερικὰς σχισμάδας πολὺ στενὰς καὶ πολὺ βαθεῖς, καθὼς ἐφαίνετο.

Τότε ἐσκέφθη, ὅτι ἂν ἔχωνε μικροὺς πατάλους ἐδῶ καὶ ἐκεῖ εἰς τὰς σχισμάδας αὐτάς, ἤμπορούσε νὰ νικητικαταστήσῃ ἐξαιρέτα τὴν κλίμακα τοῦ Ρίζου, ἢ ὅποια ἄλλως τε θὰ ἦτο δύσκολον νὰ μετακομισθῇ καὶ νὰ στερεωθῇ.

Ἐχρειάζετο βέβαια ὑπομονὴ καὶ καίρος, ἀλλὰ καὶ τί κατορθώνεται χωρὶς αὐτά;

Ἐπέβαλε τὸ σχέδιόν του εἰς τὸν Εὐτύχιον. Ὁ Εὐτύχιος τὸ ἐπεδοκίμασε. Ἀλλὰ ὅταν ὁ φίλος του τὸν προσεκάλει εἰς τὸ πλησίον δάσος, νὰ κόψουν κλάδους διὰ νὰ κατασκευάσουν τοὺς μικροὺς πατάλους, ἐκείνος ἠρνήθη νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

— Βαριέμαι, εἶπεν ἄφρσέ με ἡσυχά.

Ὁ Οὐγος λοιπὸν ἐπῆγε μόνος εἰς τὸ δάσος.

Ἦ ἀπουσία του διήρκεσε δύο ὥρας. Ὄταν ἐπέστρεψεν, ὁ Ρίζος καὶ οἱ δύο ἄλλοι δὲν εἶχαν ἀκόμη φανῇ.

Ἐν τῇ μεταξύ ὁ Οὐγος ἔκοψε καὶ ἔξυσεν ἕως τριάκοντα πατάλους, τῶν ὁποίων τὸ μύτερον ἄκρον εἰσεχώρησεν ἀρκετὰ βαθειὰ εἰς τὰς σχισμάδας τοῦ βράχου. Δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ πατήσῃ ἐπάνω ἢ ἤμπορούσαν νὰ βαστάσουν βάρος δύο φορές μεγαλύτερον ἀπὸ τὸ ἰδικόν του.

Ἐπιτέλους τὸ μεσημέρι ἐπληθύνον καὶ οἱ τρεῖς οἱ ἄλλοι, φέροντες μίαν κλίμακα πέντε μέτρων καὶ παραπονοῦμενοι ὅτι εἶνε κατακουρασμένοι.

Τὶ ἔκαμναν λοιπὸν τόσῃ ὥρᾳ; Ὄταν ὁ Οὐγος τοὺς ἠρώτησεν, ἀπεκρίθησαν ὅτι εἶχαν παίξῃ μὲ ἄλλα παιδιά, ποῦ τὰ συνηγνίσαν εἰς τὸν δρόμον, ὅτι ἐστάθησαν νὰκούσουν τὴν φιλονεικίαν δύο γραττίδων καὶ ἔπειτα... ὅτι ἐχάζευσαν εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ χωρίου.

Καὶ μὲ τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἦσαν ἄξιοι ἀναπαύσεως, ἐπῆγαν καὶ ἐξηπλώθησαν πλησίον τοῦ Εὐτυχίου.

— Σταθῆτε, εἶπεν ὁ Οὐγος, προτείνω νὰ φάμε ὅ, τι ἔχουμε μαζί μας. Ἀμα χορτάσετε καλὰ, ἴσως θελήσετε νὰ ἐργασθῆτε μὲ ζήλον. Νομίζω ὅτι εὐρῆκα ἕνα καλὸν μέσον διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν τὸν σκοπόν μας.

Καὶ ἀνεκοίνωσε τὸ σχέδιόν του.

Οἱ ἄλλοι τὸ ἤδραν πολὺ δύσκολον καὶ σχεδὸν τὸ ἀπέκρουσαν. Τελος πάντων, βλεπόντες ὅτι τὸ πρᾶγμα ἀπαιτοῦσε χρόνον καὶ κόπον, ἔχασαν τὴν ὄρεξιν νὰ το ἐπιχειρήσουν.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΟΔΗΓΙΑΙ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Ἀναγκραμματισμός. — Ἐδῶ ἡ μία λέξις προκύπτει ἀπὸ τὴν ἄλλην μόνον δι' ἀναγκραμματισμοῦ, ἥτοι δι' οἰαδήποτε μεταβολῆς εἰς τὴν τάξιν τῶν στοιχείων, ἄνευ προσθήκης ἢ ἀφαιρέσεως. Κατ' ἀνάγκην ἡ ὀρθογραφία τηρεῖται. Παράδειγμα :

Εἶμαι ἡ ὕλη, κάθε πρῶγμα.
Ἄν μὲ ἀναγκραμματίσω,
Ὡς προφήτην ἐμπνευστήν.
Ἐστὶν ἱερὰν θὰ μάταιότητος.

(Σῶμα-Ἀμῶς)

Ὁὕτως ὁ Φάρος γίνεται Ἀφρὸς, ἡ Χλόη-Χολή, ἡ Πάργα-Πράγα, τὸ Ἀλμα-Λάμα, ὁ Πανσάνιος-Ἀπασάνιος, κτλ.

Εἰδος Ἀναγκραμματισμοῦ εἶνε καὶ ὁ Ἀνασπλάθισμός, ὅταν ἡ μία λέξις προκύπτῃ ἐκ τῆς ἄλλης διὰ μεταβολῆς εἰς τὴν τάξιν τῶν συλλαβῶν. Παράδειγματος χάριν : Τέως-ὥστε, Χαμός-Μόσχα, κτλ.

Τονόγραφος. — Εἰς τὸν Τονόγραφον ἡ μία λέξις προκύπτει ἐκ τῆς ἄλλης διὰ μόνης τῆς μεταθέσεως τοῦ τόνου. Παράδειγμα :

Ὅπως ἔχω ἂν μάρψης
Εἶμαι ὅμως τί νουν.
Ἐάν μὲ ὀξυτονήσῃς
Εἶμαι μία ἐκ τῶν τριῶν.

(Κλάθω-Κλωθῶ.)

Ἡ τήρησις τῆς ὀρθογραφίας δὲν εἶνε ἀπαραίτητος. Ὁὕτως ὁ Κῆρος εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ Κηρός, ἡ Μῆθεια-Μηθία κτλ.

Εἰδος Τονογράφου εἶνε καὶ ὁ Πνευματογράφος, ὅταν ἡ μία λέξις προκύπτῃ ἐκ τῆς ἄλλης διὰ μόνης τῆς ἀλλαγῆς τοῦ πνεύματος. Παράδειγμα :

Πάντα χοῖσιν θὰ εἶμαι μὲ δασεῖαν ἐν μάρψης
Ἄν φίλην ὅμως μοῦ βάλῃς, διὰ νὰ μὲ εὐφρῇς...θὰ φρονέω.

(Ὁρα-ὦρα)

(Ἐπεται συνέχεια)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Φίλη διηγείται, ὅτι καὶ τὸ συγκινητικώτερον διήγημα νὰ διαβάσῃ, ποτὲ δὲν θαυμάζει.

Καὶ ἡ μικρὰ Λίττα διακοπτοῦσα :
— Ψέμματα λές. Προχθὲς ποῦ σ' ἐμάλλωσεν ἡ μαμμά, πῶς ἔλλατες :

Ἐστὶν ὁπὸ τῆς φήλης τῶν Μουσῶν

Ὁ Διδάσκαλος : — Εἰπέ μου, Λιλή, μερικὰ κατοικίδια ζῶα.

Ἡ Λιλή : — Ὁ ἴππος, ὁ ὄνος, ὁ ἀλέκτωρ...
Ὁ Διδάσκαλος : — Ναί, ἀλλὰ ἐν τετραπόδον, ποῦ δὲν μὰ ἀρίνει νὰ κοιμηθῶμεν ἀπὸ τὸν θόρυβον ;...

Ἡ Λιλή (μετὰ τινα σκέψιν) : — Τὸ πιάνο μὰς !
Ἐστὶν ὁπὸ τοῦ ἱπποῦ τῶν Ἀνίων

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΛΥΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ
ΤΟΥ 4ου ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ

Οἱ δύο καλλιτέχναι, οἱ ὁποῖοι, ἂν οὐ κατεσκεύαζαν τὸν Λιονάνθρωπον, ἐκρύβθησαν διὰ νὰκούσουν, φαίνεται, τὰ σχόλια τῶν διαβάτων, εὐρίσκονται ὡς ἑξῆς : Ὁ πρῶτος, διαγράφει τρόπον τινα μίαν διαγωνίον ἀντικρύζουσαν τὴν ἀριστερὰ καὶ ἄνω γωνίαν τῆς εἰκόνος. Σχηματίζεται ἀπὸ τὰ δεινυλλία, μεταξύ τῶν ὁποίων θὰ ἴδῃτε τὴν κεφαλὴν του (εἰς τὸ μέσον σχεδὸν τῆς εἰκόνος) ἐν ᾧ οἱ πόδες του ἐγγίζουσιν τὴν κεφαλὴν τοῦ Χιονάνθρωπου. Ὁ δεύτερος φαίνεται, ἂν στρέψωμεν τὴν εἰκόνα οὕτως, ὥστε ἡ πρὸς τὰ δεξιὰ πλευρὰ νὰ γίνῃ βάσις. Καὶ αὐτοῦ ἡ κεφαλὴ καὶ ὁ κορμὸς σχηματίζονται ἀπὸ τοὺς κλάδους τῶν δεινυλλίων, οἱ δὲ πόδες του εἶνε μέρος τῆς θύρας, ἡ ὁποία φαίνεται δεξιὰ. Ἀλλ' εἰς τὴν εὐρεσιν θὰ σας ὁδηγήσουν καὶ αἱ ἀπέναντι εἰκόνες.

Εἰς τὰς προτάσεις τῶν Μ. Μυστικῶν βλέπετε συχνότατα ἐντὸς παρενθέσεως τὰς φράσεις : (μὲ τὸ ὄνομα των) ἢ (ἐάν θέλουν, μὲ τὸ ὄνομα των) ἢ (αἱ δυνατόν μὲ τὸ ὄνομα των) κ.τ.λ. κ.τ.λ. Ὅσοι σχεδὸν ὅσοι προτείνουσιν ἀνταλλαγὰς Μυστικῶν ἐννοοῦν νὰ ζητήσουν καὶ τὸ ὄνομα. Τὸ πρᾶγμα ἐπαράγινε, καὶ πρέπει νὰ το καταργήσω. Διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους : α'.) διότι αἱ φράσεις αὗται, συχνότατα ἐπαναλαμβάνονται, ἀπαίουσιν ὥρον πολὺν, τὸν ὁποῖον δὲν ἔχομεν β'.) καὶ σπουδαιότερον, δι' αὐτῶν παρεμποδίζεται ἡ ἀνταλλαγή Μικρῶν Μυστικῶν, διότι πολλοὶ νομίζοντες ὅτι εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ φανερώσουν τὸ ὄνομα των, καὶ μὴ θέλοντες νὰ πράξουν τοῦτο, προτιμοῦν νὰ μὴ στείλουν διόλου τετράδιον, δηλαδὴ νὰ μὴ δεχθῶν τὴν ἀνταλλαγὴν. Εἰς τὸ ἔξῃ λοιπὸν, αἱ προτάσεις τῶν Μ. Μυστικῶν θὰ δημοσιεύονται ἑξαί, ἄνευ οὐδεμιᾶς παρενθέσεως καὶ οὐκ ὅτελν νὰ φανερώσῃ τὸ ὄνομα του, ἢς το γράφῃ εἰς τὸ τετράδιον ὁποῖος δὲν θέλει, ἢς γράφῃ μόνον τὸ ψευδώνυμὸν του. Καὶ τελειώνει.

Περὶ ἑνὸς πράγματος, *Σεμνὴ Κόρη*, [ΕΕ] νὰ μ' ἐρωτᾷς πῶς γράφεται μίαν σύντομος καὶ περιεκτικὴ ἐπιστολή, ἂν οὐ τοιαύτη ἦτο ἡ ἰδική σου, πρόσθεσε δὲ καὶ τρυφερότητα καὶ εὐφροσύνη. Πολὺ μὰς ἤρεσεν αὐτὴ ἡ φράσις σου : «Σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ εἰλήσῃς ἐκ μέρους μου τὸ νεογέννητον Ξένο πούλακι. Σὰς κελεύει ; Πῶς ἦθελα νὰ ἤξευρα καὶ τὸ ὄνομά του. Ὄταν θὰ το βαπτίσῃς θὰ μὰς το πῇς ;» — Ἐννοεῖται.

Μικρὰ Βιολίστα [Ε] διὰ τὴν ὥραν καὶ πατριωτικὴν ἐπιστολήν σου. Πολὺ μ' εὐχαρίστησαν αἱ φωτογραφίαι, ποῦ εἶχες τὴν καλωσύνην νὰ μου

στελῇς. Ἐκείνην προπάντων που παριστᾷ τὸν Πρίγκιπα Γεώργιον εἰσερχόμενον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν ὥραν ποῦ εἶνε !

Πολὺ ἐπιτυχημένη ἡ εἰκὼν τοῦ θωρηκτοῦ, μὲ τὴν ὁποίαν ἐστάσεις τὴν ἐπιστολήν σου, Ἀριστέ. Εἰς τὴν ἀρχὴν τὴν ἐπῆρα διὰ φωτογραφίαν. Εἰς τὴν περιόχου, περὶ τῆς ὁποίας μ' ἐρωτᾷς, σοῦ ἀπαντῶ ὅτι ἔπραξες ἄριστα. Ναί, ἀρκετοὺς συνδρομητὰς ἔχω εἰς τὴν ὁδὸν Οἰκονόμου.

Πόσον καιρὸν εἶχες νὰ φανῇς, Ἀλεξικέραυρον ! Γράφε μοι, ἔστω καὶ συντόμως, ὅσάν τις σοῦ ἐπιτρέψουν τὰ μαθήματα ἄλλα μὴ μου στέλλῃς Ἀσκήσεις μετὰ τὴν προθεσίμην τοῦ Διαγωνισμοῦ, διότι δὲν τὰς δεχομαι.

Υ. Ε. Ζ. ἔχει καλῶς, καὶ σὺ πλέον ἐνόησε. Περισσότερον ἀπὸ σέ, Σιωπηλὴ Νύξ, θὰ λυπῶμαι ἐγὼ ἂν ἀλλάξῃς τὸ ψευδώνυμόν σου. Εἶνε ὥρα ν' ἐπειτα μὴπως δὲν θὰ μάλουν σιγὰ-σιγὰ καὶ τὸ ἄλλον ; Ἄν ἐπιμένῃς ὅμως, γράψε μοι πάλιν, ἂν οὐ εὐρὴς κανὲν ἐπίσης ὥραϊον, διότι αὐτὰ που προτείνεις δὲν μου φαίνονται σύμφωνα μὲ τὸν ἱσχυρὸν χαρακτὴρά σου.

Λευκὸν Κρίνον [ΕΕ] διὰ τὴν ὥραν ἐπιστολὴν καὶ τὴν μεταφράσιν τοῦ «Ταξιδιῶντος». Καὶ τὰ δύο γραφισμάτα σου εἶνε ἐπίσης εὐάναγνωστα. Τὸ τετράδιόν σου ἐστάλη. Τὰ ψευδώνυμα τῶν καθυστερούντων θὰ δημοσιεύωνται προσεχῶς. Ἐ, σοῦ ἀπήντησα εἰς ὅλα ;
Ὁ Ἀγγελοῦς τῆς Ἀγάπης εἶχεν ὑποσχεθῇ νὰ βραβεύσῃ τὸ καλλίτερον τετράδιον ἐκ τῶν 100 πρῶτων. τὰ ὁποῖα θὰ ἐλάμβανεν : Ἐως τώρα ἔχει λάβῃ 120, καὶ κρίνω μόνον τὰ ἑμμετρα, βραβεύει τὸ τοῦ Θεαγένους, πρὸς τὸν ὁποῖον στέλλει διὰ τοῦ γραφεῖν μου ἐν χρυσόδετον βιβλίον καὶ ἄς φροντίσῃ νὰ το λάβῃ. Ὁ βραβεύσῃ καὶ τὸ καλλίτερον ἐκ τῶν πεζῶν, ἄμα ὁ ἀριθμὸς τῶν τετραδίων του γίνῃ 150.

Χωρὶς Διάβολε [ΕΕ] διὰ τὴν ὥραν ἐπιστολήν. Μοῦ ἤρεσαν ἰδιαίτερος ὅσα γράφεις περὶ τῆς Ἀλληλογραφίας μας, τῆς ὁποίας ἐνόησε καλλίστα τὸν σκοπόν. Πόσον θὰ χαρῇ τὸ πτωχὸν παιδίον τῆς Ἀρίστης, ὅταν θὰ μάθῃ ὅτι ὁ Σὺλλογός σας ἀπεφασίσει νὰ τὸν ἐγγράφῃ συνδρομητὴν κατ' ἔτος !

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρὰς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους : Πύργον Ἀγγέλ (Α. Ρ.) Κρίνον Καραρίνι (Ε. Δ. Μ.) πολὺ καλὰ ἐσκέφθης. Μικρὰν Ἀκανθολίδα (Ε. Κ.) σοῦ ἐγκρίνω ἐν ἑκ τῶν δύο προτιμώμεναι, αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ ἐπόμενον. Κόρη τῆς Σινώπης (Μ. Ν. Θ.) δὲν πειράζει ἂν εἰσαι μακρὰν εἰμπορεῖς ἐξαιρέτα νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς δι' αὐτὸ ὅριον πάντοτε μεγάλας προθεσμίας. Πιθικὸν τοῦ Βορρέου (Δ. Π. Μ.) μόνον τοῦτο ἦτο ἐλεῦθερον. Ἐδελταῖν Ἀλφειά (★) ἰδοὺ αὐτὸ που προτιμᾷς καὶ σὺ εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου ἀπαντᾷ ὁ Ὁδηγός : ἐκεῖ θὰ ἴδῃς τί δεχομαι, καὶ προπάντων πόσος. Σταυροφόρον (Ο. Ψ. Ω.) Δικαιολογὴν Ῥήτορα (Ν. Ω.) ἔχει καλῶς ἡ ἐπιστολή σου δὲν με ἠνώχλησε διόλου, οὕτε ἦτο δυσανάγνωστος, ὅπως νομίζεις, μακάρι νὰ ἔγραψαν ὅλοι ἔτσι ! καὶ Γαλιάντταν (χωρὶς ἀρχικά, ἂν οὐ το θέλῃς) ἀλλὰ θὰ ἐνόησῃς ὅτι ἐννοῶ σέ ; [Ε] διὰ τὴν ὥραν ἐπιστολήν.

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι : ὁ Κλάδος Μυρσίνης ἐρωτᾷ τὴν Νεράιδαν τῶν Σπετσῶν ἂν εἶνε ἐκ Σπετσῶν (διότι ἡ μητέρα του εἶνε ἀπὸ ἐκεῖ) καὶ ἂν ἔχῃ ὑψὲς πολλὰς φορές εἰς τὰς Σπέτσας : ἡ Δεσποινὴ Παρκαράτης εὐχαρίστει τὴν Μικρὰν Βιολίσταν διὰ τοὺς χαριετισμούς της : ἡ Ἀδριανὴ Ἡλιάδου ἀσπάζεται τὴν Μίαν Λοῖζον, τὴν ὁποίαν γνωρίζει ἀπὸ τὴν Μουσικὴν Σχολὴν τῆς Κας Ἀδελφῶν : ὁ Κλεῖτικὸς ἀσπάζεται τὸν Κρόταλον, μὲ τὸν ὁποῖον εἶχε τὴν ἰδίαν ἀπάντησιν εἰς ἐν

φύλλον τῆς «Διαπλάσεως» ὥστε ὑποθέτει ὅτι θὰ ἔκαμαν τὴν ἰδίαν πρότασιν : — τὸ Ἀρπύδι Παρά-ἀσπάζεται τὸν Φάρον τῆς Μυκόνου καὶ τὸ Χαλκιδαιῖκο Κουκλάκι : ἡ Μικρὰ Βιολίστρια πληροφορεῖ τὴν Δεσποινίδα Παρκαράτης, ὅτι ἐμάντευσε ποία εἶνε : ἡ Διονυσία Πηγή ἀσπάζεται τὴν Πήλην Σκορφοῦ, τὴν ὁποίαν γνωρίζει, καὶ ζητεῖ τὸ ψευδώνυμόν της : ἡ Ἀθῶς Καρδία ζητεῖ ἄλληλογραφίαν μὲ τὴν Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν, τὴν ὁποίαν γνωρίζει : ἡ Σεμνὴ Κόρη ζητεῖ τὸ ὄνομα τῆς Σκιᾶς Ἀρπύδος, καὶ τὰ ἀρχικά τῆς Παιδικῆς Χαράς : — τὸ Ἀλεξικέραυρον, ὡς συμπολίτης, ἀντικατεῖ τὸ Κόκκινον Καπελάκι : ἡ Χιακὴ Πανσέληνος ἀσπάζεται πάσαις τὰς ἐν Χίῳ συνδρομητὰς, καὶ ἰδιαίτερος τὴν πρῶν Φθινοπωρινὴν Νύκτα καὶ τὴν Χιακὴν Μαργαρίταν : ἡ Χιακὴ Βραδύα ἀσπάζεται τὴν Χιακὴν Μαργαρίταν καὶ νὰ τῆς ζήσῃ τὸ νέον της ἐξαελερῆν : ἡ Ὀνειροπόλος Τυγὴ πληροφορεῖ τὸν Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος ὅτι προσεχῶς θὰ ἐπισκεθῇ τὴν πόλιν του : ἡ Παρίστρια κατενθουσιάζετο ἀπὸ τὴν πρῶτὴν συνουσίαν τοῦ Ὁδείου, συγκαίρει θερμῶς τὴν Χλόην τοῦ Κη-φισσοῦ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν της καὶ τὴν εὐχεταί εἰς ἀνώτερη : ἡ Ἀμαρῆλλος ἀσπάζεται τὴν Κυκλαμάν, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ γράφῃ : — τὸ Κορινθιακὸν Κῶμα ἀσπάζεται τὸ Ζιζάνιον τοῦ Σχολείου καὶ ζητεῖ τὰς ἀρχικάς καὶ τ

